சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சைவம்.

மலர் 3. || பிங்களஞு ஆவணிமீ—1917ஞு ஆகஸ்டுமீ || இதழ் 8.

திருக்குறுந்தொகை.

என்னிலாரு மெனக்கினியாரில்லை
என்னிலும்மினியா னொருவனுளன்
என்னுளேயுயிர்ப்பாய்ப் புறம்போந்துபுக்
கென்னுளே நிற்குமின்னம்பரீசனே.

சிவஞானபோதம்.

(91-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

மூன்றுஞ்சூத்திரம் — முதல் அதிகரணம்.

இலதென்றலின் ஆன்மாவுளது.

(இ-ள்.) இல்லையென்று சொல்லுதலால் (அவ்வாறு சொல்லும்) ஆன்மா உளது (எ-று.)

இதில், 1-வது—தன்னாற் கூறப்படும் பொருள்:— இல்லையென்று சொல்லுதலால் அவ்வாறு சொல்லும் ஆன்மா உளது.

2-வது—ஐயப்பாடு—ஆன்மா உடல் முதலியன போலக் காணப்படுதலில்லையாகையால் உளதோ, இலதோ?

3-வது— பிறர்கூறும் பக்கம்— ஆன்மா என்பதொன்றில்லை. உண்டு என்று சொல்லுதல் முயற்கொம்பு இல்லையெனில் அது உண்டு என்று சொல்வதையொக்கும். (இது மாத்துமீகர்கொள்கை. இவர்கள் ஆன்மா சூனியப்பொருள் என்பர். ஆதலால் இவர்கள் சூனியான்மவாதிகள் எனப்படுவர். சூனியமாவது உள்ளதுமன்று, இல்லதுமன்று, இரண்டுமாவதுமன்று, வேறுமன்று எனப்படும் பாழ்).

4-வது— மறுத்துரைக்குஞ் சித்தாந்தத் துணிபு:— ஆன்மா வென்ப தொன்றில்லை என்னுஞ் சூனியான்மவாதிகளும் 'இல்லை யென்றுவாளாகூறுது, உடல் பொறி விடயங்களெல்லாவற்றையும் முறையே "இது ஆன்மாவன்று," "இது ஆன்மாவன்று," என்று ஒவ்வொன்ருகக் கழித்து "இவையெல்லாம் ஆன்மாவல்லவென்று கழிக்கப்படுதலிஞல் ஆன்மாவென்பது சூனியமாம்" என்பாராத லிஞல், இவைகளை யவ்வாறு ஒவ்வொன்ருய்க் கழித்து நிற்பதோர் அறிவு உளதாதலால் அவ்வறிவே ஆன்மாவாம்.

5-வது—இயைபு—உதாரண வெண்பா.

அன்றன் றெனநின் றனைத்தும்விட் டஞ்செழுத்தாய்
நின்ருென் றுளததுவே நீயனைத்து—நின்றின்று
தர்ப்பணம்போற் காட்டலாற் சார்மாயை நீயல்லை
தற்பரமு மல்லை தனி.

அன்வயம்—அனைத்தும் நின்று, அன்று அன்று என விட்டு, அஞ்சு எழுத்தாய் ஒன்று நின்றுளது; அதுவே நீ. சார்மாயை அனைத்தும் நின்று இன்று தர்ப்பணம்போல் காட்டலால் நீ யல்லை; தற்பரமும் அல்லை; தனி.

(இ-ள்.) அனைத்தும் நின்று=(உடல், பொறி, விடயமுதலிய) எல்லாவற்றினும் (அதுவதுவேயாக) நின்று—அன்று அன்று என விட்டு=(ஆன்மவாராய்ச்சி செய்யத்தொடங்கி அவைகளை முறையே ஒவ்வொன்ருக) இது நானன்று, இது நானன்று என்று கழித்த வழி—அஞ்சு எழுத்தாய் ஒன்று நின்றுளது=(அவ்விடத்து) பஞ் சாக்கர ரூபமாய் அறிந்துவந்ததோரறிவு நிலைபெற்றுள்ளதல்லவா— அதுவே நீ=அவ்வறிவே நீயென்றறிவாயாக.—சார்மாயை=உன் ருற் சாரப்பட்ட மாயையானது—அனைத்தும் நின்று இன்று தர்ப் பணம்போல் காட்டலால் நீயல்லை=(அதின் காரியமாகிய) நிலமுத லிய வனைத்துமாய் உன்னேடு கலந்துநின்று இப்பெத்தகாலத்தில் கண்ணுக்குக் கண்ணுடிபோல் உன் அறிவை விளக்கிநிற்றல் மாத்திர மேயன்றி அறிவதன்று; (ஆதலால் அறியும்பொருளாகிய) நீ அம் மாயையல்லை—தற்பரமுமல்லை=அதற்கு அதீதமாகிய சிவமுமல்லை; —தனி=அவ்விரண்டின் வேறு. (எ-று.)

அதுவதுவாய் நிற்றலாவது=சார்ந்ததன் வண்ணமாயிருத்தல். அஃதாவது ஆன்மா உடம்போடு கூடியிருக்கும் பெத்தகாலத்தில்

அஞ்ஞானத்தால் அவ்வுடம்பு பொறிமுதலியவற்றையே தானாக மதித்து அவைவேறு தான்வேறு என்னாதபடி அழுந்திக்கிடத்தல்.

இவ்விடத்தில் பஞ்சாக்கரமென்பது அகாரம், உகாரம் மகாரம் விந்து நாதம் ஆகிய சூக்கும பஞ்சாக்கரத்தை.

உடல்முதலியவற்றை இது நானன்று, இதுநானன்று என்று ஒவ்வொன்றாய்க் கழித்த அறிவையும், யற்றோரறிவு அவ்வாறு கழித்தலாகாதோ வெனின், அவ்வாறு கழித்த உணர்வையும் கழிக்கும் உணர்வு வேறுண்டெனப்பட்டு மேலுமேலும் வரம்பின்றியோடிக்கொண்டேயிருக்கும். ஆதலால், "அஞ்செழுத்தாய் நின்று ஒன்றுளது. அதுவே நீ" என்றார்.

முதலிரண்டு சூத்திரங்களால் சிவமும் மாயயமும் உண்டு என்பது பெறப்பட்டமையால், அவ்விரண்டுமே அவ்வறிவினையும் அறிந்து நீக்கும். ஆதலால் வரம்பின்றி யோடுமாறில்லை எனில், மாயையானது ஆணவமலத்தால் விழுங்கப்பட்டு அறிவு இச்சை செயல்களை யிழந்து கிடக்கும் ஆன்மாக்களின் இச்சாஞானக்கிரியைகளை விளக்கும் கருவிமாத்திரமாயிருப்பதன்றி அறியும் பொருளன்று; ஆதலால் அறியும்பொருளாகிய நீ அம்மாயையல்லை என்பார் "தர்ப்பணம்போற் காட்டலாற் சார்மாயை நீயல்லை" என்றார். மாயையால் விளங்கி யறியும் நீ மாயாதீதமாகிய சிவமுமல்லை என்பார் "தற்பரமுமல்லை" என்றார்.

மூன்றாஞ்சூத்திரம் — இரண்டாம் அதிகரணம்.

எனதுடல் என்றலின் ஆன்மாவுளது.

(இ-ள்.) எனதுடல் என்று பிறிதின் கிழமைப் பொருள்படக் கூறுதலால் உடம்புக்கு வேறாக ஆன்மாவுளது: (எ-று.)

இதில் 1-வது— தன்னாற் கூறப்படும்பொருள் :— எனதுடல் என்று பொருட்பிறிதின் கிழமையாகச் சொல்லுகையினாலே, உடம்புக்கு வேறாயுயிருண்டு.

2-வது— ஐயப்பாடு— ஆன்மா உடம்பேயோ, உடம்பின் வேறோ?

3-வது—பிறர்கூறும் பக்கம்—ஆன்மா உடம்பினிடத்தேயன்றித் தனியே காணப்படாமையாலும், நான் பருத்தேன், நான் சிறுத்தேன் என உடம்பையே நான் என்று வழங்கிவருதலாலும் உடம்பே ஆன்மாவாம். (இது தேகான்மவாதிகள் பக்ஷம். இவர்கள் உலோகாயதருள் ஒருசாரார்.)

4-வது—மறுத்துரைக்குஞ் சித்தாந்தத் துணிபு— நான் பருத்தேன், சிறுத்தேன், கரியேன், மனிதன், பார்ப்பான் என உடம்பின் குண விசேடங்களை உபசாரத்தால் உயிருக்கேற்றி வழங்கினும் யான் உடம்பு, யான் கை, யான் கால் என வழங்குதலின்றி எனதென வேற்றுமைப்படவே யாவரும் வழங்குதலினால் உடம்பிற்கு வேறாய் உயிர் உண்டு.

5-வது—இயைபு—உதாரண வெண்பா.

எனதென்ற மாட்டி னெனதலா தென்னா
துனதலா துன்கைகால் யாக்கை—யெனதென்று
மென்னறிவ தென்று முரைத்துநீ நிற்றிகா
ணுன்னிலவை வேறா முணர்.

அன்வயம்—எனது அலாது என்னாது எனது என்றமாட்டின், உனது அலாது உன்கை கால் யாக்கை எனது என்றும் என் அறிவது என்றும் உரைத்து நீ நிற்றிகாண். உன்னில், அவை வேறாம். உணர்.

(இ-ள்.) எனது அலாது என்னாது எனது என்றமாட்டின் = (உலோகாயதனே, நீ உலோகாயதநூல் கேட்குமுன்னெல்லாம் பதி மனைவி முதலிய புறப்பொருளையே உயிரெனக்கொண்டு மயங்கிக் கிடந்தாயல்லவா? அப்படி மயங்கி நின்ற காலத்தில், அவைகளை) எனதன்றென வேறாகக் காணாமல் தனித்தனி எனதென்றே தற்கிழமைப் பொருளாகக் கூறிக்கொண்டு நின்றாற்போல—உனது அலாது உன்கை கால் யாக்கை எனது என்றும் என் அறிவது என்றும் உரைத்து நீ நிற்றிகாண் = உனதல்லாத உன்கை கால் யாக்கைகளைத் தனித்தனி எனதென்றும், அவ்வாறறிந்த பாசவறிவை என்னறிவதென்றும் தற்கிழமைப் பொருளாகக்கூறிக்கொண்டு நீ யொருபொருள் வேறா நிற்கின்றாய் காண்—உன்னில் = (உலோகாயதநூல் ஆராய்ந்த பின்னர்ப் பதி மனைவி முதலிய பொருள்கள் உனக்

குவேறு யிருத்தலை யறிந்தாற்போல, கை கால் முதலியவற்றின் இயல்புகளையும் ஏதுக்கள் முதலியவற்றால்) ஆராய்ந்துபார்ப்பாயா னால் - அவை வேறும் உணர் = அக் கைகால் முதலியன உனக்கு அன்னியமாம்; அதனை யறிவாயாக. (எ-று.)

தற்கிழமைப்பொருளும் பிறிதின் கிழமைப்பொருளும் ஆறும் வேற்றுமைப்பொருள்களாம். தற்கிழமையாவது சாத்தனது கரு மை என்பதுபோல் - தன்னோடொற்றுமையுடையது. பிறிதின் கிழமைப்பொருளாவது சாத்தனது வீடு என்பதுபோல் தன்னின் வேறாயது.

மூன்றுஞ்சூத்திரம் — மூன்றும் அதிகரணம்.

ஐம்புலனறிதலின் ஆன்மாவுளது.

(இ-ள்.) (சத்தமுதலிய) ஐம்புலன்களை (வேறாக) அறிதலால் (அவற்றுக்கு வேறாக) ஆன்மா உளது. (எ-று.)

இதில், 1-வது— தன்னாற்கூறப்படும்பொருள்:— சத்தப் பரிச ரூப ரச கந்தங்களையறியும் அறிவே ஆன்மாவாம்.

2-வது—ஐயப்பாடு—ஆன்மா ஐம்புலனோ,அவற்றின் வேறோ.

3-வது—பிறர்கூறும் பக்கம்—சுரோத்திரமுதலிய வைம்பொறி கள் சத்தமுதலிய ஐம்புலன்களை யறியுமென்பது சர்வசம்மதமாம். ஆதலால் அவை உடல்போல் சடமன்று. அன்றியும், உடம்பை எனதுடல் என்று பிறிதின்கிழமைப் பொருள்பட வழங்குவதுபோ லன்றி, நான்கேட்டேன், நான்பார்த்தேன் என்று தற்கிழமைப் பொருளாகவே வழங்குதலால் ஐம்புலன்களே உயிராதலமையும். (இது இந்திரியான்மவாதிகள் பக்ஷம். இவர்களும் உலோகாயதருள் ஒரு சாரார்.)

4-வது— மறுத்துரைக்குஞ் சித்தாந்தத் துணிபு— ஐம்புலனா கிய சத்தப் பரிச ரூப ரச கந்தங்களுள் ஒவ்வொன்றையே ஒவ் வொரு இந்திரியம் அறியும். ஒரு இந்திரியம் அறிவதை மற் றோரிந்திரியம் அறியாது. ஆதலால், இவ்வைந்திந்திரியங்களாலும் ஐந்து பயன்களையும் அறிவதெதுவோ அதுவே ஆன்மாவாம்.

5-வது—இயைபு—உதாரண வெண்பா.

ஒன்றறிந்த தொன்றறியா தாகியுடன் மன்னி
யன்றும் புலனுயவ் வஞ்செழுத்தை—யொன்றறிந்
துள்ளதே யாகி லதுநீ தனித்தனிகண்
டுள்ளலவை யொன்றல்லை யோர்.

அன்வயம்—உடல்மன்னி ஒன்று அறிந்தது ஒன்று அறியா தாகி, அன்றும் புலன் ஆய் அவ்வஞ்செழுத்தை அறிதல் ஒன்று உளதேயாகில், அது நீ. அவை தனித்தனி கண்டு உள்ளல் ஒன்று அல்லை. ஓர்.

(இ-ள்.) உடல் மன்னி ஒன்று அறிந்தது ஒன்று அறியாதாகி = உடம்பின்கண் நிலைபெற்று ஒருவிடயத்தை யறிந்த இந்திரியம் மற்றொரு விடயத்தை யறியாதாய்— அன்றும் புலன் ஆய் அவ்வஞ்செழுத்தை = அவ்வாறு மாறுபடும் சத்தம் முதலிய புலன்களைச் சூக்கும பஞ்சாக்கரத்தாற் செலுத்தப்பட்டு ஆராய்ந்தறிகின்ற அவ்வைம்பொறிகளின் தொழிற்பாட்டை— அறிதல் ஒன்று உளதேயாகில் = (இவ் விவ்விந்திரியம் இவ்விப் புலன்களை யறியுமென்பதை) உணர்தலையுடையதோர் பொருள் (இல்லதென்றால் அவ்வறிவு நிகழாது. ஆதலால்) உள்ளதேயாம் எனின்,— அது நீ = அவ்வாறு உணரும்பொருளே நீயாகிய ஆன்மா. (அவ்வாறு உணர்வனவும் அவ்விந்திரியங்களே யென்றாலாகாதோ வென்னில்)—அவை தனித்தனி கண்டு உள்ளல் = அவ்விந்திரியங்கள் தத்தம் விடயங்களை வேறு வேறு கண்டறிவது மாத்திரமன்றி தாம் அவ்வாறு அறிதலை யறிய மாட்டா வாகையாலும்—ஒன்று அல்லை ஓர் = (இன்னது இன்னதையறியும் என்று அவ்வைந்தின் தொழிற்பாட்டையும் அறிந்து, அவற்றால் வரும்பயனை யனுபவிக்கும் நீ) அவற்றின் வேறாவை. அதனை யாராய்ந்தறிவாயாக. (எ-று.)

அன்றும் புலன் = மாறுபடும் புலன். புலன் ஆய் = புலனை ஆராய்கின்ற. உள்ளல் = உள்ளலான். அஞ்செழுத்தாற் செலுத்தப்பட்ட பொறியை அஞ்செழுத்தென்றது ஆகுபெயர். இம்மூன்றதிகரணங்களாலும் சாக்கிரத்தின் உண்டாகும் இயல்புகொண்டு ஆன்மாவின் உண்மை சாதிக்கப்பட்டது.

கூர்மபுராணத்து விநாயக காப்பு.

வெண்ணிலாக் கற்றை கான்று விளங்குமோர் பிறைக்கோ டின்றி
யெண்ணிலோர் பாகங் கூந்தற் பிடியென விருந்த வாற்ருற்
பெண்ணெரு பாகம் வைத்த பிஞ்ஞக னுருவு காட்டு
மண்ணலங் களிநல் யானை யடிமலர் சென்னி வைப்பாம்.

இதற்கு மகாசைவாபிமானியும் வித்வரத்தினமுமாய் விளங்கிய யாழ்ப்பாணத்து மேலைப்புலோலி, நா. கதிரைவேற்பிள்ளையவர்கள் செய்த உரை.

வேதாகம உபநிடத சித்தாந்த சாரங்களையெல்லாம் உள்ளடக்கி, உலகத்தின் ருேற்றமொடுக்கம், மனுவந்தரம், முனிவராற்றல் அரசபாரம்பரியம், அவர்கள் சரிதம் என்னும் புராணவிலக்கணமைந்தும் வாய்ந்து, வடமொழிக் கடற்கண் விளங்கும் கூர்மபுராணப் பொருளைத் தண்டமிழ்த் தென்மொழியார்க்கு நன்கறிவுறுக்கப் பொருட்டொடர் நிலைச் செய்யுளென்னும் பெருங்காப்பியத்திற் பெயர்த்து யாப்பான்புக்க ஆசிரியன், எடுத்துக்கொண்ட வஃது ஆதிதைவிகம், ஆதியாத்மிகம், ஆதிபௌதிகம் என்னு மிவையிற் ருன்வரு மிடையூறியாவுந் தீர்ந்து இனிது முடிதற்பொருட்டும், முடிந்தது நின்று நிலவுதற்பொருட்டும் எண்குணமமைந்த விறைவற் காத்தலை வேண்டியதாம்.

(இ-ள்.) எண்இல் ஓர்பாகம் = ஒன்ருனும் அளவுபடுத்தற்கரிய திருமேனியி னெருபகுதி—வெண்ணிலா கற்றை கான்று விளங்கும் = வெள்ளிய சந்திரிகைத்தொகுதியைப் பொழிந்து பிரகாசிக்கின்ற, —பிறை ஓர் கோடு இன்றி = பிறைச் சந்திரனைப்போன்ற ஒப்பற்ற கொம்பொன்றனையில்லாமல்—கூந்தல்பிடி என இருந்த ஆற்ருல் = பிடர்க்க ணுரோமங்கள் செறிதலையுடைய பிடியானைபோல் விளங்கிய தன்மையானும்—ஓர்பாகம் = மற்றை யொரு பகுதி—கோடு இருந்தஆற்ருல் = களிற்றி யானைபோலக் கொம்பொன்றனை யுடைத்தாந் தன்மையானும்—பெண் ஒருபாகம் வைத்த பிஞ்ஞகன் உருவு காட்டும்—உமாதேவியாரைத் திருவுருவி னேர்கூருகக் கொண்ட சிவபிரானது திருவடிவத்தை யித்தன்மைத்தென்று காட்டியருளாநிற்கும்—அண்ணல் அம் களி நல்யானை = பெருமைத்தன்மையும்

அழகும் மதக்களிப்புமுள்ள நல்லயானையாகிய விநாயகக்கடவுளது, —அடிமலர் சென்னி வைப்பாம் = திருவடிகளாகிய செந்தாமரை மலர்களைச் சிரமீது யாம் சூடுவாம் என்க.

கருமந்தொடங்குவோர் யாவராயினும் முதலில் விக்கினகர்த்தாவாகிய விநாயகக் கடவுளையே காப்பாக வைக்கவேண்டுமென்றும், வைக்கின் அஃது முட்டின்றி யாமென்றும், அன்றேலாகாதென்றும் வரம்பெற்ற தலைமையராகலின் இவனும் விநாயககாப்பை வேண்டினான் என்க. உதாரணம் வருமாறு:—

பார்க்கவபுராணம் - திருவவதாரப்படலம்.

முராரி யாதிய தேவர்கண் முதலுறு முழுதுல கினிலுள்ளோர்
விராவி யாதொரு காரிய மாயினும் விளங்குறச் செயவென்றே
பராவி யுன்னருச் சனைசெய்வோர் மனத்துறு பான்மைதந் தருளுநன்
பிராது செய்பவர் காரிய மூறுசெய் திடுதியென் றிவைசொல்வான்.

சத்தி யொருகூறாகவும், சிவம் ஒருகூறாகவு மமைந்துள்ள அர்த்தநாரீசுர வடிவம்போல, ஒருபாகங் கொம்பின்றிப் பிடியுருவாகவும், மற்றோர்பாகங் கொம்பிருந்து களிற்றுருவாகவுங் காட்டும் வடிவமைந்த யானையாகிய விநாயகக் கடவுளது திருவடிப்போதுகளை யாம் சிரமேற் றரிப்பாம் என்பது கருத்து.

வெண்ணிலா - என்பது இனமின்மையின் விசேடிக்கப்படாதாயினும் செய்யுட்கு அணியாய் நிற்றலால் வழீஇ யமைதன் மரபாம். என்னை? "இனச்சுட்டில்லாப் பண்புகொள் பெயர்க்கொடை வழக்காறல்ல செய்யுளுள்ளே" என்றார் தொல்காப்பியனாராகலின். இதுபோல் வருவனவற்றை யினமின்றிச் செய்யுளில் வரூஉங் கரும்தாரயன் என்பர் பிரயோக விவாக நூலாரும். பிறை என்பது கலை நிரம்பா மதியாகவும், கற்றை கான்று என்றது வளர்ந்துறுந்துணிபினுமெனன்க. இன்றி - உகர மிகரமாத் திரிந்த வினையெச்சக்குறிப்பு. எண்ணின் - எனப்பாடங்கொண்டு, நினையுங்கால் என வினையெச்சப்பொருட்டாகவும், வலம் இடமாகிய எண்ணத்தில் என ஐந்தனுருபேற்ற பெயர்ப்பொருட்டாகவும், உரைப்பாரு முளர். இறைவன்றிருவுரு பசுபாசஞானங்களா னறிவருந் தகைத்தாகலானும், ஓர்பாகம் எனவே "எடுத்தமொழியினஞ் செப்பலுமுரித்தே" என்னுந் தொல்காப்பிய விதிப்படி இனமாகிய மற்றையபாகமுங் குறிப்பா னுணரப்படு முரித்தானு மவைசிறப்பன்றாம். "பிடியென்

பெண்பெயர் யானைமேற்றே'' என்பது விதியாகலிற் பிடி - என்ப பதற்கு யானையென்றும். என என்னு மூவம உருபிடைச்சொல் ஈண்டுப் பண்புணர்த்தும் பொருட்டாய், இருந்த வென்பதன் முத னிலை வினைகொண்டது.

"பெண்பாலெல்லாம் பெண்ணென்றற்குரிய'' என்றபடி பெண் என்னுஞ்சொல் இருதிணைப் பெண்மைக்கும் பொதுவாயினும், அடைகொடுத்துரைக்கி னஃறிணைப் பொருளாமென்றும் வாளா கூறின் உயர்திணைப்பொருளாமென்றும் நச்சினார்க்கினிய ருரைத்த மையானும், "பெண்ணும் பிணவும் மக்கட்குரிய'' என்று தொல் காப்பியனாரும் பின்விதந்தோதுப வாகலானும், அஃதுயர்திணைப் பெண்மை மேற்றாய்க் கட்புலனாயதோர் அமைதித்தன்மைப் பொருட்டாகாமே பெண்பாலாய தன்மைப் பொருட்டாய்ப் பரா சத்தியாகிய உமையம்மையாரை யுணர்த்திநின்றது. பிஞ்ஞகன் - தலைக்கோலத்தை யுடையவன். யானை-ஆகுபெயர். யாம் என்னும் எழுவாய் வருவிக்கப்பட்டது.

(இன்னும் வரும்.)

திருநந்திதேவர் சரித்திரம்.

(98-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

நந்தீசர் நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாய் வள ர்ந்து, வாலப்பருவத்தை யடைந்து, உபநயனச் சடங்கு முற்றி, சிவபெருமானைப் பூசிக்கவேண்டி பிதாவினிடம் பஞ்சாட்சரோப தேசம் செய்யப்பெற்று, தாய்தந்தையரிடம் விடைபெற்றுக்கொ ண்டு, பன்னிரண்டுவருடம் குருகுலவாசஞ்செய்து, வேதாகம முத லிய சகலகலைகளையும் கசடற வோதியுணர்ந்து, குருவின் கருத்துக் கிசைய தட்சணை கொடுத்து வணங்கி விடைபெற்று, தமது வீட்டி ற்குச் சென்று பிதாமாதாக்களை நமஸ்கரித்து நின்றார். அவ்விரு வரும் தங்கள் பெறலரும் புதல்வனைப்பார்த்து மனமகிழ்ந்து, "ஓ, நந்தீசா, இனி உனக்கிசைந்த ஒரு பெண்ணை நாங்கள் விவாகம் செய்விக்க விரும்புகிறோம்'' என்றார்கள். அதைக்கேட்டு நந்தீசர் "என் அருமருந்தன்ன இருமுதுகுரவர்காள், எனக்குச் சமுசார சாகரம் வேண்டாம். நான் பிறவிப்பெருங்கடலைக் கடக்குமாறு சிவபெருமானை நோக்கித் தவஞ்செய்தல் வேண்டும்''. என்றனர்.

பிதாமாதாக்கள்! அதைக்கேட்டுச் சந்தோஷித்தனராயினும், தங்கள் பெறலருஞ் செல்வப்புதல்வரை விட்டுப் பிரியமனமில்லாதவர்களாய் "எங்கள் அரும்பெருஞ் செல்வமே", நீ இப்போது தவஞ்செய்யத் தலைப்படின், நாங்கள் மிகவும் பாடுபட்டு நாளொருமேனியும் பொழுதொருவண்ணமுமாய் வளர்த்த உன் சரீரம் வெயில் மழையாதிகளால் வருந்துமே. நீ இப்போது யௌவனப்பருவத்தை யுற்றிருத்தலால் உன்னை மாறன்மலர்க்கணை மயக்குமே. இந்திராதி தேவர்கள் உன் தவத்திற்கு இடையூறு விளைப்பரே. குழந்தாய், இப்போது அவ்வெண்ணத்தை விட்டுவிடு. முன்னே இல்லறத்திலிருந்து உலகவாழ்க்கையில் வெறுப்பு வந்த பிறகு எளிதாய்த் தவஞ்செய்யக்கூடும். இல்லறமல்லது நல்லறமன்று என்று பெரியோர்கள் சொல்லுவார்கள். இல்லறதருமத்தை வழுவறச்செய்தால் துறவறத்தாலடையும் பயனை இங்கிருந்தேயடையலாம்" என்றார்கள். அவ்வாறுகூறிய பிதாமாதாக்களை நோக்கி நந்தீசர் "என் அருமைத் தாய்தந்தையரே, உலகில் நீங்கள் அறியாததொன்றுளதோ! உங்களுக்கு என்னால் அறிவிக்கவேண்டுவதும் உண்டோ? இல்லை. இல்லை. ஆயினும் என் விண்ணப்பத்தை இன்னுமோர் முறை கேட்டருளல் வேண்டும். இச்சரீரமோ, நீரிற் குமிழிபோன்றது. வருகணம் வரையில் இது இருக்கும் என்று எண்ணவும் இடமில்லை. அன்றியும், தவஞ்செய்து இறைவனருளைப்பெறுதற்கு இப்பருவமே உரித்தாய பருவம். இப்பருவம் நீங்கினால் மூப்புவந்துவிடும். சரீரம் தளர்ந்து பொறி புலன்கள் சோர்ந்துபோம். அப்போது தவஞ்செய்து அருளைப் பெறவெண்ணுவது முடவன் கொம்புத்தேனுக்கிச்சைவைத்தபடியாகும்."

க்ஷேத்திரத் திருவெண்பா.

குந்திநடந்து குனிந் தொருகை கோலூன்றி
நொந்திருமி யேங்கி நுரைத்தேறி—வந்துந்தி
யையாறு வாயாறு பாயாமு னெஞ்சமே
யையாறு வாயாலழை.

"நான் இந்திரபதவிமுதலிய தேவலோக பதவிகளை ஒரு பொருளாக மதித்துத் தவஞ்செய்யேன். காமனையெரித்த கண்ணுதற்பெருமான் திருவடியன்பு ஒன்றே வேண்டித் தவம் செய்வேன். ஆதலால் தேவர்கள் என் தவத்திற்கு இடையூறுசெய்ய வேதுவில்லை. காமனும் என்னை வருத்தத்துணியான். சிவபெருமான் திருவரு

ளைப்பெற்றால் சாத்தியமாகாதது யாதுளது? அவனருளைக்கொண் டன்றோ திரிமூர்த்திகள் முத்தொழிலைச்செய்வது. அரும்பையுஞ் சுரும்பையுங் கரும்பையும் ஆயுதங்களாகக் கொண்ட மன்மதன் சகல சீவராசிகளையும் மயக்குதல் அவ் விறைவனருளைக்கொண் டல்லவா?''

சிதம்பரச் செய்யுட் கோவை.

கரும்புஞ் சுரும்பு மரும்பும் பொரும்படைக் காமர்வில்வே
ளிரும்புங் கரைந்துரு கச்செய்யு மாலிறும் பூதிதன்றே
விரும்பும் பெரும்புலி யூரெம்பி ரானருண் மேவிலொரு
துரும்பும் படைத்தழிக் கும்மகி லாண்டத் தொகுதியையே.

ஆனந்தலகரி.

தொகை ரச்சிலை தொடப்பொ ருமலர் சுருப்பு நாணிவெ வைந்துகோ
லடுப டைத்தலைவ ஞர்வ சந்தமலை தென்ற றேருருவ மருவமா
முடுகு கொற்றமத ஞெருவ னிப்புவன முற்றும் வெற்றிகொள முடிவிலா
நெடுமெ லர்க்கணருள் சிறித ளித்தனைகொ னீவியே கரக பாலியே.

"ஆதலால், யான் இப்போதே தவஞ்செய்து இறைவனருளைப் பெறல்வேண்டும். பெற்ற பின்னர் உங்கள் கருத்தின்படியே விவாகஞ்செய்துகொள்வேன். இது நிச்சயம்'' என்று அவர்களைத் தேற்றி விடைபெற்றுத்தவவேடம்பூண்டு அன்னபானாதிகளை யறவொழித்து பஞ்சாக்கினி மத்தியிலிருந்து, சிவபெருமானுடைய திருவடிகளில் மனதை யழுத்தி நூறுவருடம் தவமியற்றினர். சிவபெருமான் அவர்செய்த தவத்தினால் மகிழ்ந்து காட்சிகொடுத்தருளி "ஓ நந்தி, உன் தவத்திற்கு மிகமகிழ்ந்தோம், உனக்கு வேண்டிய வரம்யாது?'' என்றனர். நந்தீசர் ஆனந்தபரவசராய் நமஸ்காரஞ்செய்து அஞ்சலித்துநின்று, "என்னிறைவனே, கருணைக்கடலே, அந்தகாசுர சம்ஹாரா, திரிபுராந்தகா, காலகாலா, காமதகனா, அரவாபரணா, ஆனந்தத்தாண்டவா, பார்வதிமணாளா, சந்திரசேகரா, நீலகண்டா அபயம், அபயம். அடியேனுக்குத் தேவரீருடைய பாதாரவிந்தத்தில் நீங்காதபத்திவேண்டும். சிவலிங்கார்ச்சனம் உருத்திரசெபம், பஸ்ம தாரணம், ஆகிய இவைகளில் உறுதியான அன்புவேண்டும்'' என்றனர். சிவபெருமான் அதற்கு அகமகிழ்ந்து இசைந்து "அவ்வாறே யாகுக'' என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி திருவுருக்கரந்தனர். நந்தீசர் பின்னரும் நூறுவருடம் தவஞ்செய்தனர். சிவபெருமான் மறுபடியும் பிரத்தியக்ஷமாய் "ஓ நந்தீ, உன்னுடைய மிக வரிய

தவத்திற்கு மிகவும் மகிழ்ந்தோம். உனக்குக் கணேந்திரத்துவத்தையும், என்னுடைய ஆணை எங்கும் நடப்பதுபோல் உன் ஆணையும் நடக்குமாறு ஓரதிகாரசத்தியையும் அனுக்கிரகஞ் செய்தோம்" என்றருளிச்செய்தனர். நந்தீசர் இறைவனுரை நமஸ்கரித்து "எம் பெருமானே, ஆன்மாக்களுடைய இருவினையின் வழி யாண்டுஞ் செல்கின்ற உமதாணையிருக்கவும் அவ்வாணையினுஞ் சிறந்ததோ என்னால் செலுத்தப்படும் ஆணை!. ஆயினும், அடியேன்பால் தேவரீர் வைத்திருக்கும் கருணையை யாவருமறிய இவ்வண்ணம் அருளிச்செய்தமையால், அடியேனுக்களித்த வாணையானது சிவலிங்கார்ச்சனம், உருத்திர ஜபம், பஸ்மருத்திராக்கதாரணம், ஆகிய இவைகளுக்கு அன்னியமான அர்ச்சனையும், ஜபமும், தாரணமும், எவராயினுஞ் செய்வாராயின், அவர்கள்பாற் சென்று அவர்களை யழிக்கவும், சிவலிங்கார்ச்சனை செய்வார்பாற்சென்று அவர்களைக் காக்கவும் ஆற்றலுடைத்தா யிருத்தல்வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தனர். இறைவர் "அவ்வாறேயாகுக" என்று அருளிச்செய்து மறைந்துபோயினர். சிவபெருமானை நோக்கித் தவஞ்செய்தலையே யன்றி அத்தவத்தால் வரும் பலனையும் கருதாத நந்தியெம்பெருமான் மறுபடியும் சிவபிரானை நோக்கி நூறுவருடந் தவஞ்செய்தனர். சிவபெருமான் மறுபடியும் இடபாரூடராய்க் காட்சிகொடுத்தருள, நந்திதேவர் சாஷ்டாங்கமாய்ப் பூமியில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்துக் கைகூப்பிநின்று "மகாவிஷ்ணுவின் கண்மலரால் அர்ச்சிக்கப்பட்ட சரணும்புஜமுடையவரே, உமக்கு நமஸ்காரம். நீலகண்டரும் சந்திரசேகரரும் சூரியசந்திராக்கினித் திரிநேத்திரரும் மங்கைபாகருமாகிய மஹேசரே நமஸ்காரம். பொங்கிப் புரண்டு அகில லோகங்களையும் அழிப்பதாக ஆர்ப்பரித்து வந்த கங்காப்பிரவாகத்தை ஓர் சிறிய பனித்துளிபோல் சடைமுடியில் அடக்கியருளினவரே நமஸ்காரம், அரவாபரணமணிந்து அற்புதநடஞ்செய்பவரே நமஸ்காரம் நமஸ்காரம்" என்று இறைவனுருடைய அளவுகடந்த பிரபாவங்களையெடுத்துச் சொல்லிச்சொல்லி வாயாரத் துதிசெய்தனர். சிவபெருமான் அவரை நோக்கி "நந்தீ, இதுவரையில் உன்னைப்போல் வெறும் அன்பையே வேண்டி இவ்வாறு தவஞ்செய்தார் வேறொருவருமில்லை. நீ எம்மைப்போலும் நித்தியனுகவிருந்து யாவராலும் வணங்கப்பெறுவாய். உனக்குத் திவ்ய ரூபமும், சடைமுடியும், சந்திரகலையும், நீலகண்டமும், திரிநேத்திரமும், சதுர்ப்புஜமும், மான் முதலியனவும், யானீத்தோலும், அளித்தோம்" என்று

திருவாய்மலர்ந்தருளி, விஷ்ணுமுதலிய தேவர்களைப் பார்த்து "ஓ தேவர்காள், யாம் இவனைச் சகல கணாதிபர்களுக்கும் அதிபனாகச் செய்தோம். விநாயகன் ஸ்கந்தன் முதலியோரைப்போல் எமக்கும் அம்பிகைக்கும் இவனொரு மகன். சகல தேவராலும் எம்மைப் போல் பூசிக்கத்தக்கவன். இனிச் சிவஞானத்தைப் போதிப்பதற்கு இவனே ஆசிரியன். எமக்கு இவனே சரீரம்" என்று திருவாய் மலர்ந்து, பின்னர், அரம்பையர் நடிக்கவும், தேவதுந்துபி முழங்க வும், சகலதேவரும் புஷ்பவருஷம் வருஷிக்கவும், பிதுர்த்தேவரது மனதில் உற்பவித்த சுயஜ்ஞை என்னும் கன்னிகையைக் கலியாணஞ் செய்வித்தனர். உடனே சிவபெருமானும் உமாதேவியாரும் தங்கள் மகனும் மருமகளுமாகிய நந்தியெம்பெருமானையும் சுயஜ்ஞாதேவி யையும் அழைத்துக்கொண்டு கைலாயகிரியைச் சேர்ந்தார்கள்.

அங்கணன் கயிலைகாக்கு மகம்படித் தொழின்மை பூண்டு
நங்குரு மரபிற்கெல்லா முதற்குரு நாதனாகிப்
பங்கயந் துளவநாறும் வேத்திரப் படைபொறுத்த
செங்கையெம் பெருமானந்தி சீரடிக் கமலம்போற்றி.

சைவ சுராச்சியம்.

(இரண்டாம் மலர், 159-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

உலகத்திலுள்ள ரோமன் கத்தோலிக் கிறிஸ்தவர்களெல்லோ ரும் இத்தாலி தேசத்திலுள்ள ரோம் என்னும் நகரத்திலிருக்கும், போப் என்பவரைப் பிரதம குருவாக வைத்துக்கொண்டு கிறிஸ்து சமய அரசாட்சி செய்கிறார்கள். உலகத்திலுள்ள மகம்மதியரெல் லாம் துருக்கிதேசத் தரசராகிய சுல்தானைத் தங்கள் தலைவராக வைத்துக்கொண்டு மகம்மது சமயவரசாட்சி செய்கிறார்கள். உல கத்திலுள்ள புத்தர்களெல்லாம் திபேத்து தேசத்திலுள்ள கிராண்டு லாமா வென்னும் பிரதம குருவைக்கொண்டு புத்தசமயச் செங் கோல் செலுத்துகிறார்கள். இவ்வாறு கிறிஸ்தவர்கள் முதலாயி னோர் உலகெங்கும் தங்கள் சமயவரசாட்சி செய்துகொண்டிருக்க வும், நாம் நமது மிகச் சிறிய தமிழ்நாட்டிலுங்கூட சைவசமயவர சாட்சி செய்யமாட்டாதவர்களாயிருந்துகொண்டு, கிறிஸ்தவர்கள்

முதலாயினோரை மிலேச்சர்களென்றும் அவர்கள் சமயங்களைப் புறச்சமயங்களென்றும் இழித்துப்பேசி, நம்மைச் சத்திநிபாதத் துத்தமர்களென்று உயர்த்திப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறோம். சைவ சமயமே சமயம் என்று ஆரவாரஞ்செய்கிறோம். உண்மைச் சமயா பிமானம், சுயநலப் பரித்தியாகம், விடாமுயற்சி, உதாரத்துவம், பொதுநலப்பிரியம், கல்வியறிவு முதலிய உயர்குணங்களை யணிகல மாகக்கொண்டு, உலகமெல்லாம் சுகமடையவேண்டும் என்னும் கருணை மிகுதியால் சமயபரிபாலனஞ் செய்பவர்கள் மிலேச்சர்க ளும், உலோபம், சுயநலம்பாராட்டல், கூடாவொழுக்கம், வஞ்ச வேடம், சமயாபிமானமின்மை, ஒற்றுமையின்மை, அழுக்காறு முதலிய தீயகுணங்கள் மேலிட்டுச் சமயபரிபாலனத்தைக் கைவிட் டிருப்பவர்கள் சத்திநிபாதத் துத்தமர்களும்போலும்!

சைவசமயமானது நடுக்கடலில் பெருங்காற்றிலகப்பட்ட மீகா மனில்லா மரக்கலம்போல் நிலைதடுமாறியிருத்தல் குன்றிலிட்ட விளக்கெனத்தெரிந்தும், சிலர் சைவ அரசாங்கமானது அநாதியா கவே எவராலும் அசைக்கமாட்டாத மகமேருவைப்போல் நிலை நாட்டப்பட்டிருக்கிறதென்றும், அதனால் நாம் புதிதாகச் சமயவர சாட்சி உண்டாக்கவேண்டியதில்லையென்றும், நம்முடைய சபை மற்றவர்கள் சபைகளைப்போல் கற்சபையாயிராமல், பொற்சபை யும் சிற்சபையுமாயிருக்கிறதென்றும், உலகடங்கலும் அழியினும் இச்சபை யழியாதென்றும், சித்தாந்த வீதியிற் பவனிவரும் ஸ்ரீநட ராஜப்பிரபுவே நமக்குச் சபாநாயகர் என்றும், தாயுமானசுவாமி கள் "மௌனமோலியயர்வறச் சென்னியில் வைத்து ராசாங்கத்தி லமர்ந்தது வைதிக சைவ மழகிதந்தோ" என்றருளிச் செய்தன ரென்றும், சனங்கள் கேட்டுச் சந்தோஷிக்குமாறு ஏட்டுச் சுரைக் காய்ப் பிரசங்கஞ்செய்கிறார்கள். இவர்கள் இவ்வாறு பிரசங்கித்து மகிழ்தல், ஒருவன் தன்வீடு தீப்பற்றி யெரியும்போது நீரைக்கொ ண்டு அதை யவிக்க வழிதேடாமல் அளவுகோல்கொண்டு அவ்வீட் டின் அகல நீளங்களை யளந்துகாட்டி மகிழ்தல்போலாம்.

சமயவரசாட்சிக்குச் சபைகளும், பாடசாலைகளும், மடங்க ளும், கோயில்களும், பத்திரிகைகளும் இன்றியமையாத அங்கங் களாம். இவை பலவிடங்களிலும் நிலைபெற்று நடைபெறச் செய்தலே சமயவரசாட்சிபுரிதலாம். இவைகளைத் தன் ஆட்சியின் கீழ்வைத்து

நடைபெறச்செய்யும் இடமே சமய ராசாங்கத்தானமாம். இவ்வாறு நடைபெறச் செய்பவரே சமயத்தலைவருமாவர்.

நமக்கு எண்ணிறந்த கோவில்களிருக்கின்றன. பல சபைகள் இருக்கின்றன. சில மடங்களும் இருக்கின்றன. சிற்சில பாடசாலைகளும் பத்திரிகைகளும் இருக்கின்றன. இருந்தாலும், இவை யனைத்தும் தங்களுக்குப் பொதுவானதொரு சமய வரசாட்சித் தானத்தின் கீழ் அடங்கி நடைபெறுவனவாயிராமல் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொருவர் வசப்பட்டு அவரவர்கள் இச்சையின்படி நடைபெறுவனவாயிருக்கின்றன. பொதுஜன நன்மையின்பொருட்டு உண்டாக்கப்படும் கோயில்கள் சபைகள் மடங்கள் முதலிய பொதுஸ்தாபனங்கள் எப்போதும் பொதுஜன ஆட்சியின்கீழிருந்தே நடைபெறல் வேண்டும். பொது ஜனங்களால் நடத்தப்படுதலின்றி ஒவ்வொருவர் வசத்திலிருந்து நடைபெறும் பொதுஸ்தாபனங்கள் பெயரளவாகப் பொதுஸ்தாபனங்களாயிருக்குமேயன்றி, செய்கையில் பொதுஸ்தாபனங்களாகா. அவை சிலகாலம் நன்றாய் நடைபெறுவனவாயிருந்தாலும் நீடித்து நடைபெறுமாறில்லை. இதுவரையில் அளவற்ற பொதுஸ்தாபனங்கள் ஒவ்வொருவர் வசப்பட்டே அழிந்தன. இன்னும் பல அழிகின்றன. அன்றியும், நம்மவர்களுள் பொதுஜன நன்மையின்பொருட்டுப்பொதுஸ்தாபனங்களையுண்டாக்குவோரும் அவைகளைப் பொதுஜனங்களிடத்தில் ஒப்புவிக்கிறதில்லை. தாங்களும் தங்களுக்குப் பின் தங்கள் உறவினர் முதலாயினோருமே அவற்றை நடத்த விரும்புகிறார்கள். இதனாலேயே இவர்கள் உண்டாக்கும் பொதுஸ்தாபனங்கள் விரைவில் அழிந்துவிடுகின்றன. பொதுஸ்தாபனங்களுக்கு அதிகாரிகளாய் வருபவர்களும், தங்கள் பொறுப்பையும், தாங்கள் பொதுஜனங்களின் பிரதிநிதிகளென்பதையும் உணர்ந்து நடப்பதில்லை. அவைகளைத் தங்கள் பிதுரார்ஜிதமென எண்ணி நடத்துகிறார்கள். அன்றியும், சைவ சமயிகளுக்கென பொதுவானதொரு அரசாங்கத்தான மின்மையால், பொது தருமஸ்தாபனங்களை யுண்டாக்குவோரும் அவைகளை ஒப்புவித்தற்குரிய இடம் காணாமல் கண்டவர்களிடம் ஒப்புவித்து விடுகிறார்கள். சிலர் பொதுஸ்தாபனங்களை யுண்டாக்க விருப்பமும் சத்தியும் உடையவர்களா யிருந்தும், தங்களுக்குப் பின் அவற்றை நடத்தக்கூடிய பொது அரசாங்கத்தானமின்மையால் அவைகளை யுண்டாக்கத் துணிவதுமில்லை. ஐரோப்பியர்களுள் பொதுஜனங்

கள் ஒன்றுகூடி நடத்தும் பொதுஸ்தாபனங்கள் பலவுள. தரும சிந்தையுடையவர்களும் சந்ததியற்றவர்களும் தங்கள் திரவியங்களை அவைகளிடம் சேர்த்து அவைகளைக் கொண்டு பொது தர்மங்களை நடத்துவிக்கிறார்கள். அதனால் அவர்கள் ஒவ்வொரு துறையிலும் அபிவிருத்தி யடைகிறார்கள்.

நம்முடைய இந்தியாதேசமானது முற்காலத்தில் எண்ணிறந்த அரசாய்கங்களாகப் பிரிந்திருந்தது. அரசர்கள் ஒருவரோடொருவர் சேராமல் சுயாதீனம்பெற்று அரசாண்டிருந்தார்கள். அதனால் இந்தியர் அரசாட்சியை யிழந்துவிட்டார்கள். இதனைக்கண் கூடாக வறிந்தும் சைவசமயிகளாகிய நாம் ஒன்றுகூடிச் சைவ சமய வரசாட்சி செய்துகொள்ளமாட்டாதவர்களாய் சைவ ராஜாங்கத்தைப் பாழாக்கி வைத்திருக்கிறோம். ஆதலால் இச்சமயத்தில் அறிவு திருவுமுடைய சிவநேயச்செல்வர்கள் முற்பட்டுவந்து சைவ சுராச்சியம் தாபித்து நடத்தவேண்டும். பலவிடங்களில் தளகர்த்தனில்லாச் சேனைசமூகம்போல் சிதறுண்டு கிடக்கும் சைவாபிமானிகளையும் சபைகளையும் ஒன்றுசேர்த்தல்வேண்டும.

சைவசமயிகள் ஒவ்வொருவரும் ஏதேனும் ஒரு சைவசபையிலாவது சேர்நது சைவசமயபரிபாலனம் செய்வித்தல்வேண்டும். பிரதம பாடசாலை முதல் உயர்தரப் பாடசாலை வரையில் எங்கும் பாடசாலைகள் வைத்து ஆங்கிலம் கற்கும் நம்முடைய சிறுவர்களுக்குச் சைவநூல்களையும் ஒழுக்கங்களையும் கற்பித்தல்வேண்டும். பத்திரிகைகளை வெளியிட்டு எங்கும் எளிதாய்ப் பரவச்செய்தல்வேண்டும். சைவசமயத்தின் தற்காலநிலைமையை ஒவ்வொருகூட்டத்திலும், பத்திரிகையிலும் எடுத்துக்காட்டி எங்கும் சைவாபிமானக் கிளர்ச்சியை யுண்டாக்கல்வேணடும்.

(இன்னும் வரும்.)

சிவநேயசசெல்வர்களே, நீங்கள் அன்புகூர்ந்து சென்னைச் சிவனடியார் திருக்கூட்டத்திற் சேர்ந்து சைவ சமய பரிபாலனம் செய்யின் இச்சபையே நாளடைவில் சைவ சமய ராஜாங்கத்தானமாய் நிலவும்.

சந்திரன் விநாயகக்கடவுளைப் பூசித்த சரித்திரம்.

முன்னொருகாலத்தில் சிவபெருமானைத் தரிசிக்குமாறு பிரமதேவர் கைலைக்குச் சென்றனர். அப்போது சிவபெருமான் விநாயகப்பிரானோடும் ஷண்முகக் கடவுளோடுந் திருவோலக்கத்தி லெழுந்தருளியிருந்தனர். அச்சமயத்தில் நாரதமுனிவர்வந்து ஓர் மாங்கனியைச் சிவபெருமானெதிரில் வைத்து, திருவடிகளிற் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து, யாழினை மீட்டி, தேனுண்டு பெய்யு மேகம்போல இசையாகிய அமுதத்தைப் பொழிவாராயினர். அவ்விசையமுதத்தைச் சிவபெருமான் செவிமடுத்து அம்முனிவருள்ளங் களிகூரக் கருணைசெய்து, அவர் கையுறையாகக் கொண்டுவந்து வைத்த கனியை யெடுத்து பிரமதேவர் முகத்தை நோக்கி, பிரமனே, இப்பொழுது நம்மிருபக்கலும்விநாயகனும் சுப்பிரமணியனு மிருக்கின்றமையால், இவர்கட்குள் இக்கனி யாவர்க்குத் தரத்தக்கதென்று வினவியருளினர். பிரமதேவர் முருகக்கடவுள் இளையவராதலால் அவருக்கே கொடுக்கத் தக்கதென்று சொன்னார். அவ்வாறே சிவபெருமான் அக்கனியை சண்முகப்பெருமானுக்குக் கொடுத்தனர். அதைக் கணேசமூர்த்திகண்டுகோபித்தவர்போல் பிரமதேவரைநோக்கலும், அவர்முன் சிவபிரானால் தமது சிரமறுப்பட்டபோதுகொண்ட பயத்தினும் அதிகபயத்தையடைந்து தம்முடனிருந்த கணங்களோடும் அவர் சமீபத்திற்சென்று திருவடிகளிற்றீர்க்க தெண்டஞ்செய்து பலமுறை வேதவாக்கியங்களாற் றுதித்து, "சுவாமீ, அடியேன்செய்தகுற்றத்தை மன்னித்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டனர். அதற்குக் கணேசமூர்த்தி மனமிரங்கிக் கிருபைபுரியுஞ் சமயத்தில், சந்திரன் ஊழ்வலியால் தன்னுள்ளத்தின்கண் அவமதிப்புக்கொண்டவனாய்ச் சிறிது பல்லைக் காட்டி நகைத்தனன். அதைக் கணேசமூர்த்தி நோக்கி மிக்க கோபங்கொண்டு, "நீ இப்பொழுது என் சந்நிதியில் சிறிதேனும் பயமில்லாமல் நகைத்தனையாதலால் இனி நீ உலகத்தில் பிரகாசமின்றி மறைந்துபோகக்கடவாய், உன் உருவத்தைக் கண்டவர்களும் துன்பமடையக்கடவர்" என்று சபித்தனர். இச்சாபங்களைப் பெற்றவுடனே சந்திரன் ஆகாயமார்க்கமாய்த் திரிதலற்றுத் தன்னொளியுங்குன்றி மிக்கமனவருத்தத்தோடு தனதிருக்கைபிற்றனே யிருந்துவிட்டனன். இவ்வாறு சந்திரன் ஒளிமழுங்கி மறைந்துபோதலும் தேவர்கள் அமுதபானங் கிடைத்

காமல் வருந்தி இந்திரனிடத்திற்சென்று முறையிட்டனர். இந்திரன் அதிக துயரங்கொண்டு, இவ்விபத்தைக் கணேசமூர்த்தியே தீர்க்கத் தக்கவரென்று நிச்சயித்து, எல்லாத் தேவர்களோடும் அவர் சந்நிதானத்திற்சென்று, அவரது பாதபத்மங்களைத் தொழுது, "ஓ தீன சரண்யமூர்த்தியே, விண்ணுலகத்தார்க்கு அமுதஞ் சுரப்பித்தலும் மண்ணுலகத்தார்க்குப் பயிரைவளர்ப்பித்தலுஞ், சந்திரனுக்குரிய தர்மமாகுமென்று விதித்தது தேவரீரது கருணையேயன்றி வேறன்று. அச்சந்திரன் இப்போதில்லாமையால் விண்ணுலகும் மண்ணுலகும் மாழ்கிக்கிடக்கின்றன. சிறியோர்செய்த சிறுபிழையைப் பெரியோர் பொறுப்பது கடனாதலால் அறிவீனனாகிய சந்திரன்செய்த குற்றத்தைத் தேவரீரே பொறுத்தருளாதொழியின் மற்றையாவர் பொறுத்தருளவல்லவர். ஆக்கவும் அழிக்கவும்வல்ல ஓ பரம்பொருளே, மிக்க துயரத்தில் மூழ்கியிருக்கின்ற சந்திரனுக்கிட்ட சாபத்தை கிருபைகூர்ந்து நிவிர்த்திசெய்தருளவேண்டும்" என்று பலமுறை துதித்து இரந்தனன். அவ்விண்ணப்பத்திற்கு விநாயகமூர்த்தி திருச்செவிகொடுத்து, "இந்திரனே, நெருப்புச் சுடாமற் குளிர்ந்தாலும் இருள் சூரியனை விழுங்கினாலும் பூமிக்குப் பொறுமை யற்றாலும் நமது வாக்கியம் எக்காலத்தும் மாறுந்திறமன்று; நம்மை நண்போடுவந்து நயந்து போற்றினபேர்க்கு இன்மையென்னுந் துன்பமெய்துதலில்லை. ஆகையால் சந்திரனுக்கு வந்த சாபத்தை நீக்கும்பொருட்டு நீங்கள் யாவரும் பணிந்து அன்போடு கேட்டுக்கொள்வதனால் அவனைச் சாபத்தினின்று விடுவித்து முன்போல் உலாவ அருள்செய்தனம். ஆயினும் ஆவணிமாதம் பூர்வபக்ஷத்தில் வருகின்ற சதுர்த்தியில் மாத்திரம் அவனை யாவரும் பார்க்காதிருக்கக் கடவர். மறந்தேனும் பார்ப்பார்களாயின் அவர்கள் பலவகைப் பாவங்கட்கும் பாத்திரர்களாகி இடும்பைக் கடலினின்று மெழுந்திரார்கள். மற்றைய நாள்களிளெல்லா முன்போலவே அவனுருவினை யாவரும் ஆகாயத்தின்கண் காணலாம்" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். அத்திருவாக்கினைக் கேட்ட தேவர்களெல்லாம் உய்ந்தோம் உய்ந்தோமென்று துள்ளி ஆனந்தக் கூத்தாடி விடைபெற்றுச் சந்திரனிடத்திற் சென்று விநாயகக்கடவு ளனுக்கிரகித்த முறைமையைக் கூறி அக்கடவுளது ஏகாக்ஷர மந்திரத்தை யுபதேசித்து, "ஓ குமுத நண்பனே! நீ உன்மனத்தில் கணேசமூர்த்தியை யிருத்தி அவர்மனுவாகிய இவ்வேகாக்ஷர மந்திரத்தை இடைவிடாது செபி

த்து, அவர் பெருங்கருணையைப் பெற்றுக்கொள்ளக்கடவாய்'' என்று சொல்லி எல்லாத் தேவர்களோடும் இந்திரன் தனது சொர்க்க லோகத்தை யடைந்தனன். பின்னர் சந்திரன் அவ்விடத்தினின்று நீங்கி கங்காநதியின் தக்ஷிண தீரத்திற் சென்று சர்வசித்திகளையுங் கொடுக்கும் சர்வசித்தி நகரத்திலிருந்து மனோதிடத்துடன் ஏகாக்ஷரமந்திரத்தை இருபத்திரண்டு வருடங்கணித்தனன். அதற்குக் கணேசமூர்த்தி மனதிரங்கி ஒற்றைக்கோட்டினையுடைய யானை முகத்தோடும் அவனுக்கெதிரிற் பிரத்தியட்சமாயினர். உடனே சந்திரன் விரைந்தெழுந்து நமஸ்கரித்து விழிகளில் ஆனந்த நீரைச் சொரிந்து "சுவாமி! அறிவிலியாகிய அடியேன் அறியாமையினாற் செய்த பிழையனைத்தையும் பொறுத்து என்னை நீங்காது வருத்துகின்ற கொடுந்துன்ப நோயையு நீக்கியருளி தேவரீரது மெய்யருளையுந் தந்து ரக்ஷிக்கவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தனன். அதற்கு விநாயகக் கடவுள் கிருபைகூர்ந்து, "சந்திரனே, உனக்கு வேண்டிய வரமெல்லாம் முன்னமே கொடுத்திருக்கின்றோம். இன்னுமோர் வரமுந் தருவோம்; கொள்ளக்கடவாயாக. அஃதாவது சங்கடங்களை நீக்கிக்கொள்ளவேண்டினோர் அங்காரக சதுர்த்திதோறும் நீ உதயமாகின்ற சமயத்தில் நம்மைப் பூசைசெய்து உன்னையும் அருச்சித்து துதிசெய்யக் கடவர். உன்னையாவருந் தொழும்படியாக உனது கலைகளுள் ஒருகலை நமது முடியின்மீதிருக்கக் கடவது'' என்று அனுக்கிரகஞ் செய்து அவனை ஆகாயத்திற் செல்ல விடை கொடுத்து தமது திருவுருவைக் கரந்தருளினர்.

இப்பால் சந்திரன் தனது முகத்திலுள்ள மலினமெல்லா மொழியப் பெற்றதுபோல் அகத்திலுள்ள அஞ்ஞான விருளுங்கடிந்தவனா யெண்ணிறந்த கிரணங்களோடுகூடி முன்னிலும் அதிகப் பிரகாசத்தை யடைந்து, அழகு பொருந்தியவோர் கோயிலைச் சமைத்து அதில் கணேசமூர்த்தியைப் பிரதிஷ்டைசெய்து பாலசந்திர விநாயகரென்று திருநாமங்கூறி, சிறந்த பூசனைகளியற்றி பழைமப்படி ஆகாயமார்க்கத்திற் சென்றனன். பின்னர் கணேசமூர்த்தியினுடைய திருமுடிக்கு ஓரணியாக விருக்கப்பெற்ற சந்திரனாற் றாபித்திருக்கும் அப் பாலசந்திரமூர்த்தியை அன்றுதொட்டு தேவர் முனிவர் முதலாயினோர் வந்து பூஜைசெய்து வருகின்றனர். மேலும் பூசிக்கின்றோர்கள் உடனே சகல சித்திகளும் பெறுந் தன்மையினால்

அத்தலம் சகல சித்தத்தலமென்னும் பெயரையடைந்து எல்லாத் தலங்கட்கும் தலைமை பெற்றிருக்கின்றது. ஆதலால் சங்கட சதுர்த்தி விரதத்திற்கு சந்திரோதய காலம் முக்கியமாகச் சொல்லப் பட்டது.

ஸ்ரீபஞ்சாக்கர மகிமை.

(101 - வது பக்கத் தொடர்ச்சி.)

இம்மந்திரங்களெல்லாம் எங்கே கூறப்பட்டுள்ளன வெனில், அநாதிமலமுத்த சித்துருவாகிய சிவபெருமானால் அநாதிமல பெத்தர்களாகிய ஆன்மாக்களின் உச்சீவனார்த்தமாகப் பொதுவும் சிறப்புமா யருளிச்செய்யப்பட்ட நூல்களாகிய வேதாகமங்களிலேயே கூறப்பட்டுள்ளனவென்க. வேதம் சிவாகமம் என்னும் இவ்விரண்டினுள் சிறப்பு நூலாகிய சிவாகமமானது முற்றிலும் ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரத்தையே தனக்காதாரமாகக்கொண்டு விளங்குவதுபோல், பொதுநூலாகிய வேதமும் அத்திருவைந்தெழுத்தையே தனக்கு நாயகமும் தாயகமுமாகக்கொண்டு பிரகாசிக்கும். எவ்வாறெனில், வேதமானது இருக்கு யசுர் சாமம் அதர்வணம் என நான்காம். அவற்றுள், நாலாவதாகிய அதர்வணம் முதல் மூன்றனுள்ளே யடங்கிக்கிடக்கும் எனவும், அவ்வாறு அடங்கியிருத்தலால், முதல் மூன்றுமே தனித்தனி விளங்குவனவாமென்றும், அதுபற்றியே வேதம் "த்ரயீ" என்னப்பட்டது எனவும் சொல்லப்படும். யசுர் வேதமானது அம்மூன்றினுக்கு நடுவில் இருப்பதோடு மற்ற விரண்டினும் பலவாற்றானும் சிறந்ததாகக் கருதப்படுகின்றது. அந்த யசுர்வேதம் பன்னிரண்டு காண்டங்களாகப் பிரிந்து, எண்பத்திரண்டு பிரசினங்களையுடையதாய், மாந்திரமெனவும் பிராமணமெனவும் இருவகைப் பகுதிபெற்று நிலவும். அப்பன்னிரண்டு காண்டங்களுள் மாந்திரம் என்னும் சம்மிதாபாகமாகிய ஏழு காண்டங்களே மற்றெல்லாவற்றினுஞ் சிறந்தனவாம். அவ்வேழனுள்ளும், நடுக்காண்டமே மிகச்சிறந்தது. அந்நடுக்காண்டம் ஏழுசம்மிதைகளையுடையது. நான்காவதாகிய நடுச்சம்மிதையின் மத்தியில் ஸ்ரீ ருத்திராத்தியாய மென்னும் சதருத்திரீய மந்திரம் பொலிவுபெற்று நிலவும். அந்தச் சதருத்திரீயத்தின் இருதயத்தில் நாயகத்தன்மை பூண்டு நமசிவாய

என்னும் ஸ்ரீ பாஞ்சாக்கரம் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கு மென்னோர்க. இவ்வுண்மையை

மும்மறையு ணடுமெறையின் முனிவிலெழு காண்டத்துட்
செம்மைதரு நடுக்காண்டஞ் சேர்ந்தவெழு சங்கிதையி
லம்மனடுசெ சங்கிதையி னுதியீ ரொழித்து நடுப்
பொம்மலுற வுயர்மனுவின் பொருளாவா னெவன்மைந்த

என்றதனுலும் உணரலாகும்.

இதனுல் வேதவடிவினராகிய சிவபெருமானுக்கு யசுர்வேதம் சிரமாகவும், அவ்வேதத்தின் மத்தியிலுள்ள ஸ்ரீ ருத்திரம்முகமாக வும், ஸ்ரீ ருத்திரத்தின் மத்தியிலுள்ள ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரம் நேத்திரமா கவும், ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரத்தின் இடையிலுள்ள சிவ என்னும் அக்ஷரங் களிரண்டும் கண்மணியாகவும் இருத்தல் அறியப்படும். இதுபற்றியே சிவ நாமத்தால் ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரமும, ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரத்தால் ஸ்ரீ ருத்திரமும், ஸ்ரீ ருத்திரத்தால் யசுர்வேதமும், யசுர்வேதத்தால் ஏனையவேதங்களும் விளக்கமுறும் என்பது பெறப்பட்டது. வேதோப பிருங்கணமாகிய புராணமும் "வித்தைகளெல்லாவற்றுள்ளும் வேதமே உத்கிருஷ்டமானது; அதனுள்ளும் உருத்திரைகாதசினியே உத்கிருஷ்டமானது; அதனுள்ளும் பஞ்சாக்ஷரமே உத்கிருஷ்டமானது; அதனுள்ளும சிவ என்னும் த்வ்யாக்ஷரங்களே உத்கிருஷ்டமானவை" என்று முறையிடுகின்றது.

பிருதிவிமுதல் சிவதத்துவமீறுகவுள்ள தத்துவங்கள் முப்பத்தாறின் இறுதியில் நிற்பது சிவதத்துவமாம். சிவதத்துவத்திற்கு மேல் தத்துவமில்லை. அச்சிவதத்துவத்திலிருந்து மற்றெல்லாத் தத்துவங்களும் விரிந்து அதிலேயே ஒடுங்கும். ஆதலால் அச்சிவதத்துவத்திற்குக் கர்த்தாவாயிருக்கும் பரசிவப்பெருளின் மூலமந்திரமாகிய ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரத்திற்கு மேற்பட்ட மந்திரம் இல்லையென்பது துணியப்படும். இதனை

மொய்த்த வொண்சிவ தத்துவமதனினு மேலாந்
தத்துவாந்தர மின்மைபோன் மறைகளின்றலையாய்
வைத்தவைந் தெழுத்தாகிய மந்திரமதனி
னுத்தரம் பெறுமந்திர மிலையென வுணர்வாய்

என்னுஞ் சித்தாந்த சிகாமணியானும் அறிக.

இம்மகா மந்திரத்திலுள்ள ஐந்து எழுத்துகளும் முறையே பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என்னும் பஞ்சபூதங்களையும், சுரோத்திரம், துவக்கு, சட்சு, சிங்குவை, ஆக்கிராணம் என்னும் பஞ்ச ஞானேந்திரியங்களையும், வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபஸ்தம் என்னும் பஞ்ச கன்மேந்திரியங்களையும், சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம் என்னும் பஞ்சதன்மாத்திரைகளையும், நிவிர்த்தி, பிரதிஷ்டை, வித்தை, சாந்தி, சாந்தியதீதை என்னும் பஞ்சகலைகளையும், கன்மசாதாக்கியம், கர்த்துருசாதாக்கியம், மூர்த்திசாதாக்கியம், அமூர்த்திசாதாக்கியம், சிவசாதாக்கியம், என்னும் பஞ்சசாதாக்கியங்களையும், கிரியாசத்தி, ஞானசத்தி, இச்சாசத்தி, ஆதிசத்தி, பராசத்தி என்னும் பஞ்சசத்திகளையும், சத்தியோஜாதம், வாமதேவம், அகோரம், தற்புருஷம், ஈசானம் என்னும் பஞ்சப்பிரமங்களையும், பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரன், மகேச்சுரன், சதாசிவன் என்னும் பஞ்சகர்த்தாக்களையும், சிருஷ்டி, திதி, சங்காரம், திரோபவம், அநுக்கிரகம் என்னும் பஞ்சகிருத்தியங்களையும், அகாரம், உகாரம், மகாரம், விந்து, நாதம் என்னும் பஞ்சவர்ணங்களையும், வல்லூறு, ஆந்தை, காகம், கோழி, மயில் என்னும் பஞ்சபட்சிகளையும், தம்முள் அந்தர்ப்பவமாய்க் குறிப்பித்து விளக்கிக்கொண்டு சத்தார்த்தப்பிரபஞ்சங்களுக்கெல்லாம் பிரேரகநிலையாதாரமாயிருக்கும்.

(இன்னும் வரும்.)

விருஷபதேவர் சரித்திரம்.

முன்னொருகாலத்தில் விருஷபரூபத்தையுடைய தருமதேவர் கோமுத்தீஸ்வரரைப் பூசித்துக்கொண்டு பதினாயிரவருடம் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்தனர். இறைவனார் பிரத்தியட்சமாகாமையால் அவர் சோர்வடையாமல் பின்னும் பேராவலுடன் சிவலிங்கமூர்த்தியையே யுற்றுநோக்கிய வண்ணமாக வெகுகாலம் எதிரிலிருந்து தவஞ்செய்தனர். அவ்வாறு பலகாலமிருந்தும் இறைவனார் பிரத்தியட்சமாகாமையால் "இனியாம் இவ்விடத்தைவிட் டகல்வதில்லை. இவ்விலிங்கமூர்த்தியை யன்றி நமக்கு வேறு புகலிடமில்லை. நாம் வேறெவற்றிலும் மனதைச் செலுத்துவதில்லை. இதே நமக்குப் பெருங்கடமை" யென்று நினைத்து மூன்றுகால்களால் நின்று, ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரத்தை ஜபித்துக்கொண்டு பல்லாயிரவருட மிருந்தனர்.

அவ்வாறிருந்தும் சிவபெருமான் பிரசன்னமாகாமையால், பலகாலம் இரண்டுகால்களால்நின்று தவஞ்செய்தனர். அப்போதும் இறைவர் பிரத்தியட்சமாகாமையால் ஒருகாலால் நின்று பலகாலம் தவஞ்செய்தனர். அப்போது சிவபெருமான் அச்சிவலிங்க மூர்த்தியினின்றும் மான் மழு சதுர்ப்புஜ காளகண்ட திரிநேத்திர தாரியாய், உமாதேவியாருடன் தோன்றியருளினர். விருஷபதேவர் பரமானந்த மெய்தி ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக அஞ்சலித்துநின்று பலவாறாகத் தோத்திரஞ்செய்தனர். அம்பிகாநாதர் தமது திருக்கரங்களால் அவரைத் தடவிக்கொடுத்தலும், பலகாலம் தவஞ்செய்து மெலிந்திருந்த அவர் சரீரம் பூரணசந்திரோதயத்தால் பொங்குங்கடல் போல் பூரித்துப் பொலிவெய்தியது. சிவபெருமான் அவரை நோக்கி ஓ விருஷபதேவனே, உனக்கென்னவேண்டும்'' என்றுகேட்க, அவர் "எம்பெருமானே, மிகவும் இழிந்த இவ்வுலகவாழ்க்கை யெனக்குவேண்டாம். சச்சிதானந்த மயராகிய தேவரீருக் கெதிரில் எக்காலமுமிருந்து தரிசித்துக்கொண்டே யிருக்கும் பெரும்பேற்றையும், சர்வலோகாதாரனாகிய தேவரீருக்கு வாகனமாயிருக்கும் பேராற்றலையுந் தந்தருளல் வேண்டும்'' என்று பிரார்த்தித்தனர். சிவபெருமான் அவ்வாறே அருள்புரிந்து "உனது விருஷணத்தைப் பரிசித்துக்கொண்டே கொம்பிரண்டினடுவில் எம்மைத் தரிசிப்போர்க்குச்சகலபாவங்களையும் போக்கிப் பரமானந்தமளிப்போம்'' என்றுகூறி, நந்தை, ஸுபத்திரை, காமை, ஸுரபி, ஸுனந்தை யென்னும் ஐந்து கோக்களை மணம்புரிவித்துத் தம்முடன் அழைத்துச்சென்று தம்மெதிரிலிருக்கும் ஒப்பற்ற பதவியைத் தந்தருளினர்.

நூதன ஆயுள் சந்தாதாரர்கள்.

121 பிரம்ஸ்ரீ ஆர். எஸ். கங்கா ஜடேச சர்மா அவர்கள்,
Essayest, Rendankattalai.

இரங்கோன் வாசிகளாகிய ஸ்ரீமான் மெ-செ-மெ-மெ-இராமநாதன் செட்டியாரவர்களும், ஸ்ரீமான் செவு-சித-சொக்கலிங்கஞ் செட்டியாரவர்களும் பின்னும் சேர்த்துபசரித்த ஆயுள் சந்தாதாரர்கள்:

660 ம-அ-அ-ஸ்ரீ அ. க. அ. நாச்சியப்ப செட்டியாரவர்கள்,
Kyaiklat, Burma.

661 ,, சர். ராம. மு. ராம. நாராயணஞ் செட்டியாரவர்கள்,
Kyaiklat, Burma.

120 ம-ா-ா-ஸ்ரீ அ. அ. வ. கிருஷ்ணன் செட்டியாரவர்கள்,
Kyaiklat, Burma.

1099 ,, பவ. பெரி. வீ. அ. லட்சுமணன் செட்டியாரவர்கள்,
Kyaiklat, Burma.

985 ,, வெ. வீர. ராமன் செட்டியாரவர்கள்,
Pyapon, Burma.

743 ,, சித. மு. பெரியகருப்பன் செட்டியாரவர்கள்,
Pyapon, Burma.

310 ,, சித. மு. சொக்கலிங்கம் செட்டியாரவர்கள்,
Pyapon, Burma.

986 ,, சு. ராம. ராம. ராமன் செட்டியாரவர்கள்,
Dedaye, Burma.

662 ,, அ. க. அ. நாராயணன் செட்டியாரவர்கள்,
Kyonmangai, Burma.

311 ,, கு. ம. சு. ப. சுக. சித. சிதம்பரஞ் செட்டியாரவர்கள்,
Sagain, Kyawzan, P. O., Burma.

744 ,, ஆ. சி. பள. பழனியாண்டி பிள்ளையவர்கள்,
Apbyauk Post, Henzada Dt., Burma

312 ,, அரு. மு. சோமசுந்தரஞ் செட்டியாரவர்கள்,
Maubin, Burma.

1133 ,, சா. ராம. மு. ராம. வெங்கிடாசலஞ்
செட்டியாரவர்கள், Kyonsok, Bassein Dt.

663 ,, ராம. பள. நாகப்ப செட்டியாரவர்கள்,
Sagain, Kyawzan P. O. Pyapon Dt., Burma.

987 ,, பெரி. சுப. மெ. ராமநாதன் செட்டியாரவர்கள்,
Kyaiklat, Pyapon Dt., Burma.